

“Dávejte a bude vám dáno...” Luk 6, 38

Nedávno jsem opět četl jednu z úvah našeho papeže a velmi mne zaujala (viz níže). Dala by se stručně shrnout do jiné biblické věty: „Dejte a bude vám dáno“. Současně také ve mně vzbudila velkou vděčnost za to, že můžeme společně jít cestou za Kristem, že si na té cestě můžeme pomáhat, že vytváříme a postupně budujeme jednu velkou Boží rodinu. Eucharistie a náš společný život v Boží lásce je jedna jediná skutečnost, která se prostě nedá ničím nahradit ani rozdělit. Díky Bohu i Vám za ni!

DŽ

Potom se Ježíš opět zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského. Stalo se to takto: Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili.

Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš jim řekl: „Děti, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli: „Nemáme.“ Řekl jim: „Hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb.

Jan 21,1-6 (a dále 7-14)

NA JEHO SLOVO (Jan 21, 1-14)

Když Ježíš prosí učedníky, ti ho ještě nepoznají. Musí dát najíst vyhladovělému neznámému. Až když se sami naučí tomuto dávání, dozraje v nich láska, která je učiní schopné přijmout nový pokrm, celkem jiný chléb, kterým se pro nás v Kristu stává sám Bůh. Sociální dimenze není k Eucharistii přiřazená zvenčí, ale ona je tím prostorem, bez kterého se Eucharistie vůbec nemůže vytvořit.

Tak to bylo i při rozmnožení chleba: chlapec musel nejdřív chutné dary své matky podat dál; potom se musel každý podělit s tím, co vypadalo, že vystačí pouze pro něj. A tak se odehrálo rozmnožení chleba. Tak se děje stále. A v tom se odehrává ještě cosi hlubšího: učedníci, kteří vypluli, aby nachytali ryby pro Ježíše, musí v podstatě dát sebe samé. Pouze ten, kdo dává sám sebe, objeví, že všechno už bylo darované jemu, že stále dává jen „de tuis donis ac datis“ - z toho, co on sám dostal. V konečném důsledku všechno pochází od Boha. A přece, Boží dar k nám nemůže přijít, jestli se my sami nejdřív nestaneme dávajícími. V konečném důsledku všechno je milost - protože velké věci světa, život, láska, Bůh - ty si člověk nemůže vyrobit sám, ty může pouze dostat v podobě daru. A přece, obdarování můžeme být pouze tehdy, když jsme sami darujícími. Pouze když darujeme, stáváme se obdarovanými; pouze když následujeme, stáváme se svobodnými; pouze když něco obětujeme, dostáváme to, co jsme si ničím nezasloužili.

Benedikt XVI (přeloženo z knihy Zasiáhnutí neviditelným)

KURZY ALFA v Řepích

Společnou odpovědí na kladné reakce absolventů našich kurzů Alfa a na hořké výčitky maminek a seniorů, kterým večerní hodiny nevyhovují, je tato nabídka našeho sehraného Alfa-týmu:

1) DOPOLEDNÍ kurz Alfa (s hlídáním dětí)

místo: **Klub 17** - ul. Makovského (v jednání)

čas: **vždy ve středu**, 21. září – 14. prosince; 9,00 – 11,15 hod.

2) VEČERNÍ kurz Alfa (s teplou večeří)

místo: **jídlna kláštera sester boromejek**

čas: **vždy ve středu**, 21. září – 14. prosince; 19,00 – 21,30 hod.

Kurz Alfa je cyklus přátelských setkání s promluvy a rozhovory o základech křesťanství, o smyslu a cíli života. V dnešním uspěchaném světě je vzácnou příležitostí udělat něco pro sebe, zastavit se, popřemýšlet, rozšířit si obzor, získat nové přátele. Žádné kurzovné se neplatí, dobrovolným příspěvkem na pohoštění však nepohrdneme ☺

Kurzy jsou určeny zvláště pro ty, kteří víru hledají. Takové lidi máme častokrát vedle sebe v našem domě, na našem pracovišti - můžeme zkusit je oslovit s touto nabídkou (popřípadě s nimi tento kurz absolvovat také :-)

Více informací + přihlášky zájemcům poskytnou:

1) Mgr. David Žofák, (dopolední kurz), mobil 603894989, david.zofak@tiscali.cz

2) MUDr. Marie Svatošová, (večerní kurz), mobil 603301428, marie.svatosova@seznam.cz

Viz také www.farnostrepy.estranky.cz; www.kurzyalfa.cz

ZÁPIS Z PASTORAČNÍ RADY 12.května 2011

Motto: Pastorační rady mohou a mají být zřizovány jen za tím účelem, aby jejich činnost podporovala a vedla k účinné evangelizaci společnosti, duchovnímu oživení a povznesení farností a tím sloužila k větší slávě Boží.

Čl. (2) úvodu stanov pastoračních rad Arcidiecéze pražské.

1) „Dohoda o úpravě vzájemných práv a povinností při společném užívání kostela Sv. Rodiny v Praze – Řepích“ bude bez výhrad podepsána. S.M. Konsoláta předloží na příštím zasedání.

2) Kronika farnosti - z diskuze vyplynulo:

- současný kronikář čerpá jen z Martinovin, není místní a není obeznámen se situací
- kroniku je třeba kontinuálně vést; bude učiněna výzva farníkům, zda by se tohoto úkolu někdo neujal
- nutno citovat prameny, případně uvádět spoluautorství. Sestra Amáta upozornila, že některé části jsou identické s kronikou sester Boromejek!!

- 3) Farní výlet. Vše zajištěno. Mše svatá bude v Milevsku. P. Janáček slíbil účast na pouti do Hájku, která se koná ve stejném termínu. Dorazí až v průběhu výletu na Svatou Horu.
- 4) Děkujeme všem, kdo se zasloužili za pěkné prožití Velikonoc, zejména P. Janáčkoví, sboru a Hance Kučerové za agapé.
- 5) Noc kostelů - v Řepské 17 byla označena matoucím pojmem „zvonění“. Pravděpodobně došlo k záměně s výzvou z Rovereta.
- 6) Duchovní okénko - redakce Řepské 17 nabídku pozitivně přijala. P. Janáček požádal o návrhy témat. S.M. Konsoláta doporučuje psát otevřeně o křesťanství - P.D. to umí podat -, varuje před opatrnickým přístupem. Návrhy témat: dary Ducha svatého, sedm smrtelných hříchů (film „Sedm“). . . .
- 7) Max Kašparů slíbil náhradní termín návštěvy na prosinec; volat září, říjen
- 8) Dětský den se uskutečnil v ne 29.5. od 14 h. v zahradě Domova.”
- 9) Děkujeme všem účastníkům brigády u sv. Martina.
- 10) Tělo a krev Páně 23.5. v 18 h.
- 11) Praktické poznámky k průběhu velikonočních obřadů:
 - po 3.čtení se neříká „slyšeli jsme Slovo Boží“ !!!
 - osvětlit schůdky - několik lidí klopýtlo
 - mytí nohou - lepší příprava; není vhodné oslovovat lidi na poslední chvíli těsně před mší.
- 12) „Alfa“ - dopolední běh. S.M. Konsoláta upozornila, že by to bylo možné jedině v kryptě (jídelna i klub nepřipadají z provozních důvodů v úvahu). Možno pouze jednoduché občerstvení. Možný problém s nedostatkem toalet .
- 13) Příští zasedání PR se uskuteční dne 9.6. 2011 ve 20:00 h. v klubu DCB.

V Praze, 6.června 2011

BENEDIKT XVI. v pořadu italské televize RAI 1

část 2

Pořad italské televize sledovalo letos na Velký pátek ve 14:10 půl druhého milionu diváků.

5. otázka. Další otázka pocházela z Itálie a týkala se tématu „**sestoupení do pekel**“. „Co vlastně koná Ježíš mezi smrtí a vzkříšením?“ - ptal se jeden italský divák. „Když recitujeme v Krédu, že Ježíš sestoupil do pekel, můžeme myslet také na to, že se něco podobného stane také s námi před vystoupením do nebe?“

Odpověď: Tento sestup Ježíšovy duše si netřeba představovat jako zeměpisnou, prostorovou cestu z jednoho kontinentu na druhý. Je to cesta duše. Musíme mít na paměti, že Ježíšova duše je ve stálém styku s Otcem, ve stálém kontaktu s Otcem, ale zároveň tato lidská duše sahá až do nejzazších končin lidského bytí. V tomto smyslu dosahuje hlubin, jde k zavrženým, ke všem, kteří nedošli k cíli svého života a přesahuje tak kontinenty minulosti. Slovo o sestoupení Páně do pekel především znamená, že Ježíš dosahuje také minulosti, objímá minulost všech lidí všech dob. Církevní otcové za pomoci krásného obrazu praví, že Ježíš bere Adama a Evu, tedy celé lidstvo za ruku a vyvádí je ven, vede je vzhůru. Otevírá přístup k Bohu, protože člověk sám ze sebe nemůže dosáhnout výšin Boha. Proto on sám, protože je také člověkem, bere člověka za ruku, otevírá mu tento přístup. Co mu vlastně otevírá? Realitu, kterou nazýváme nebem. Tento sestup do pekel, tedy do hlubin lidského bytí, do hlubin

minulosti lidstva, je podstatnou součástí Ježíšova poslání, jeho vykupitelského poslání a nebude aplikován na nás. Náš život je jiný. My už jsme Pánem vykoupeni a po své smrti předstoupíme před Soudce, před Ježíšův pohled, který pro nás bude znamenat očistu. Mám za to, že v míře větší či menší budeme všichni potřebovat očistění. Ježíšův pohled nás očistí a uschopní k životu s Bohem, abychom žili ve společenství se svatými a zejména s našimi drahými, kteří nás předešli.

6. otázka. Také další otázka se týkala vzkříšení a položila ji italská divačka. „Když přišly ženy den po sobotě ke hrobu, nepoznali Mistra a spletli si jej s někým jiným. Podobně se to stane i apoštolům. Ježíš jim musí ukázat rány, lámat s nimi chléb, aby od nich byl poznán. Má skutečné tělo, ale také oslavené. Co znamená, že jeho tělo nemá stejné kvality, jako mělo před tím? Co se vlastně chce říci označením »oslavené tělo«? Bude pro nás vzkříšení také takové?

Odpověď: Oslavené tělo přirozeně nemůžeme definovat, protože se nachází mimo naše zkušenosti. Můžeme jenom registrovat znamení, která nám Ježíš zanechal, abychom alespoň trochu chápali, kde máme tuto realitu hledat. Prvním znamením je prázdný hrob, tzn., že Ježíš nevystavil své tělo porušení. Ukázal nám tím, že vstal z mrtvých skutečně, že také materie je určena pro věčnost a že nepropadne záhubě. Ježíš vzal s sebou také materii, které je tím rovněž přislíbena věčnost. Potom však tato materie přijala nové životní podmínky a to je další bod: Ježíš už neumírá, tzn., že stanul nad biologickými či fyzikálními zákony, protože, kdo jim je podroben, umírá. Je tu tedy nová, jiná situace, kterou neznáme, ale která se ukazuje v této Ježíšově události a je velkým příslibem pro nás všechny. Existuje totiž nový svět, nový život, k němuž putujeme. A Ježíš v těchto podmínkách má možnost nechat se sebe dotknout, podat ruku svým blízkým, společně s nimi stolovat, ale přitom nadále spočívá nad biologickým stavem života, který žijeme my. Víme, že na jedné straně je pravým člověkem, nikoli přízrakem. Žije opravdovým, ale novým životem, který už není podroben smrti a je pro nás velkým příslibem. Důležité je, abychom to, pokud možno, chápali skrze eucharistii. V eucharistii nám totiž Pán dává svoje oslavené tělo, nedává nám jíst tělo v biologickém smyslu slova; dává nám sebe sama. Novost, kterou je On sám, vstupuje do našeho lidského bytí, do naší, naší osobní existence jakožto Osoba. A dotýká se nás vnitřně svým bytím, takže se můžeme nechat prostoupit a proměnit jeho přítomností. Tento bod je důležitý: že totiž můžeme vejít do kontaktu s tímto novým typem života. Když On vstupuje do mne, vycházím ze sebe a docházím nové životní dimenze. Tento aspekt příslibu reality, v níž se mi On sám dává a vytrhává mne ze mne samého vzhůru, je podle mého mínění nejdůležitější. Nikoli tedy registrace věcí, které nemůžeme chápat, ale být na cestě směrem k novosti, která vždy znovu začíná v eucharistii.

7. otázka. Poslední otázka se týkala Ježíšovy matky. „Pod křížem jsme svědky pohnutého dialogu mezi Ježíšem, jeho matkou a Janem, když Ježíš říká Marii: »Hle, tvůj Syn« a Janovi »Hle, tvá matka«. Ve své poslední knize Ježíš Nazaretský označujete tuto událost za „Ježíšův poslední pokyn“. Jak máme rozumět těmto slovům? Jaký smysl měla v té chvíli a jaký mají dnes? A ještě v souvislosti se zasvěcením Panně Marii: Máte v úmyslu obnovit na počátku třetího tisíciletí úkon **zasvěcení Panně Marii**?“

Odpověď: Tato Ježíšova slova jsou především velice lidským gestem. Vidíme Ježíše jako pravého člověka, který jedná lidsky, projevuje matce lásku a svěřuje ji mladému Janovi, aby měla jistotu. Osamocená žena se na Východě v té době ocitla v nemožné situaci. Svěřuje maminku tomuto mladíkovi, kterému tak daruje maminku. Ježíš tedy skutečně jedná jako člověk, s hluboce lidským cítěním. Myslím, že je to nesmírně krásné. A je velice důležité, že se ještě dříve než jakákoli teologie ukazuje něco, v čem spatřujeme opravdové lidství, pravý Ježíšův humanismus. Děje se tak přirozeně v různých dimenzích. Netýká se to jenom oné chvíle, ale celých dějin. V Janovi svěřuje Ježíš nás všechny, celou církev, všechny budoucí učedníky matce a matku nám. A tak se to také v průběhu dějin stalo. Lidstvo a křesťané stále více začínali chápat, že Ježíšova matka je jejich matkou. A stále více se této matce svěřovali. Pomysleme jen na velké mariánské svatyně, pomysleme na zbožnou úctu k Marii

a na to, jak lidé stále více vnímají slova „Toto je tvá matka“. Někteří mají tak trochu těžkosti přistupovat k Ježíšovi v jeho velikosti Syna Božího, ale bez těžkostí se svěří Matce. Někdo říká: „Nemá to žádný biblický základ!“ Odpověděl bych na to spolu se svatým Řehořem Velikým: »Boží slovo roste zároveň s tím, kdo jej čte«, to znamená, že se rozvíjí v realitě. Toto Slovo v dějinách stále více roste a rozvíjí se. Zjistíme, že všichni můžeme být vděční, že tato matka skutečně existuje a byla nám všem dána. Můžeme s velkou důvěrou přistoupit k této matce, která je pro každého křesťana jeho matkou. A na druhé straně také platí, že touto matkou je také církev. Nemůžeme se stát křesťany osamoceně křesťanstvím, které by si každý zkonstruoval podle vlastních idejí.

Matka je obrazem církve, je Matkou církve a svěťujeme-li se Marii, musíme se svěřit také církvi, žít církev, být církví spolu s Marií. A tak přicházíme k momentu zasvěcení: papežové a to jak Pius XII., tak Pavel VI. i Jan Pavel II. vykonali slavnostní úkon zasvěcení Matce Boží a mám za to, že toto gesto před lidstvem i před samotnou Marií bylo velmi důležité. Myslím, že nyní je důležité tento úkon zvnitřnit, nechat se jím proniknout a uskutečnit jej v nás samotných. V tomto smyslu jsem putoval do několika velkých mariánských svatyní ve světě: do Lourdes, Fatimy, Czestochové, Altótingu. Vždycky ve snaze konkretizovat, zvnitřnit tento úkon zasvěcení, aby se stal skutečně naším úkonem. Myslím, že velký veřejný úkon zasvěcení byl již učiněn. Možná, že přijde den, kdy bude nezbytné jej opakovat, ale nyní se mi zdá důležitější jej žít, uskutečňovat, vstoupit do tohoto zasvěcení, aby bylo opravdu naše. Například ve Fatimě jsem viděl tisíce lidí, kteří toto zasvěcení skutečně přijali, svěřili se, konkretizovali toto zasvěcení v sobě a pro sebe. Tak se toto zasvěcení v živé církvi stává realitou a roste tím i církev. Společným zasvěcením se Marii, když se všichni nechají její přítomností prostoupit a formovat a vstoupí do společenství s ní, stáváme se skutečně církví a spolu s Marií se stáváme Kristovou nevěstou. Nemám tedy v úmyslu vykonat nový veřejný úkon zasvěcení, ale spíše chci vyzývat ke vstupu do zasvěcení již učiněného, aby bylo denně prožívanou realitou a tak rostla skutečně mariánská církev, jež je Ježíšovou Matkou i Nevěstou i Dcerou.

Přeložil Milan Glaser (Rádio Vatikán)

ZPRÁVY z www.RES CLARITATIS

Třicet let po objevení AIDS vzrůstá uznání katolického přístupu

Zástupce Vatikánu při OSN v Ženevě říká, že 30 let po objevení AIDS mezinárodní humanitární a křesťanské organizace začínají projevovat otevřenost vůči katolickému přístupu k této nemoci.

„Jsme na začátku určitého sbližování v tom smyslu, že funkcionáři mezinárodních institucí a organizací a náboženských skupin spolu hovoří a vzájemně se více respektují,“ řekl arcibiskup Silvano Tomasi agentuře CNA.

Slova arcibiskupa Tomasiho

přicházejí tři desetiletí poté, co byla v USA zveřejněna první odborná lékařská práce uznávající tuto nemoc.

Na základě studie o homosexuálních mužích v Kalifornii a New Yorku bylo nové onemocnění zprvu označeno GRID či Gay-related Immune Deficiency (Selhání imunity spojené s homosexualitou). OSN odhaduje, že od té doby bylo na celém světě virem HIV/AIDS nakaženo 65 milionů lidí a více než 25 milionů jím bylo usmrceno.

Nejvýznamnějším bodem, v němž se katolická církev a mnoho dalších subjektů zapojených do boje proti AIDS rozcházejí, je používání kondomů jako preventivního opatření.

„Bylo prokázáno, a dokonce i zdokumentováno, že skutečně účinným způsobem je změna chování. A právě to jsme vždy zdůrazňovali,“ řekl arcibiskup Tomasi a vyzdvihl, že katolická církev upřednostňuje změnu chování před distribucí kondomů.

Jeho slova také zazněla v týdnu, kdy vyšla nová zpráva uvádějící, že miliony lidí umírají na AIDS, jelikož západní vlády odmítají připustit, že kondomy jsou při potlačování šíření nemoci neúčinné.

Zpráva nazvaná „Katolická církev a globální krize AIDS“ je dílem amerického odborníka na veřejné zdraví Matthewa Hanleyho.

„Vždycky jsme slýchali, že kondomy jsou nejlepším známým ‚technickým‘ prostředkem pro prevenci přenosu HIV, ale nikdy nám nebylo řečeno, že ani s propagací kondomů se nepodařilo zvrátit ty nejhorší africké epidemie; na druhou stranu změna chování způsobila útlum epidemií,“ říká Hanley.

Hanley odhaduje, že za posledních deset let by se zabránilo šesti milionům přenosů infekce v subsaharské Africe, kdyby byl namísto šíření kondomů propagován katolický přístup k věrnosti a abstinenci.

„Mělo by nás zarazit, že to není obecně známý fakt. Představitelé veřejného zdraví si tuto skutečnost možná stále více uvědomují, ale v drtivé většině nejsou ochotni upřednostnit behaviorální přístup k boji proti AIDS před technickými řešeními.“

Hanleyho zpráva také uvádí, že v Ugandě ve východní Africe poklesl v letech 1991 - 2001 počet osob s AIDS o 10 procent poté, co bylo investováno do abstinenčních programů. Počet nakažených opět začal narůstat, když zahraniční dárcovské agentury trvaly na zvýšení používání kondomů v boji proti AIDS.

Minulý měsíc se ve Vatikánu konala dvoudenní konference o tom, jak nejlépe potlačit epidemii AIDS. Cílem bylo najít v této problematice společnou základnu. Na konferenci zazněly rovněž příspěvky těch, kdo s katolickou církví nesouhlasí.

vydáno: 09.06.2011 12:27, Zdroj: Catholic News Agency

Blahořečení popravené řeholnice

Ve francouzském Dax byla blahořečena Sestra Marguerite Rutan, členka kongregace Sestry lásky k bližnímu. Byla za francouzské revoluce popravena proto, že odmítla zapřít víru v Krista a Církev.

Narodila se roku 1736 v Metách jako osmá z 15 dětí. Její otec byl kameník; matka poskytla všem svým dětem náboženskou výchovu a byla jim příkladem obětavého života. Marguerite v 21 letech vstoupila do noviciátu Sester lásky k bližnímu a byla pak průkopnicí sociální práce: otevřela školu a vybudovala domov

pro opuštěné dívky. V roce 1792 byly Sestry obviněny z krádeže a o Vánocích 1793 byla Marguerite uvězněna. Na vrcholu období Teroru (1793-1794) byla odsouzena k smrti a 9. dubna 1794 byla popravena gilotinou. V tomto období bylo gilotinováno 16 až 40 tisíc osob.

Blahořečení Sestry Marguerite se slavilo tři dny; součástí oslav bylo provedení hry o jejím životě.

Vydáno: 24.06.2011 02:34, Zdroj: Zenit

Chudoba může být překonána napodobováním Ježíše, říká slavný misionář

Otec Pedro Opeka odcestoval na začátku června do Říma, aby se podělil o své svědectví jakožto misionáře a zároveň zvýšil veřejné povědomí o možnosti vymýcení chudoby: „Chudí mě evangelizovali!“ prohlásil argentinský kněz a misionář, který působí na Madagaskaru.

Fr. Pedro v Římě pronesl tři přednášky s názvem „Překonání chudoby: svědectví Fr. Pedra“. Fr. Pedro vysvětlil agentuře CNA, že chce vyslat poselství

evangelia světu, aby „všichni na této zemi, všichni na této planetě, byli bratři a sestry a navzájem si pomáhali“.

„V tomto světě, kde je tolik bohatství, by neměly být tisíce lidí žijících o hladu. To je nespravedlnost, která volá do nebe. Afrika je kontinent velkého utrpení,“ řekl Fr. Pedro, který působí na Madagaskaru již 40 let.

„Mým poselstvím je solidarita, sdílení toho, co máme, jelikož bohatství se nám dostalo proto, abychom se o ně dělili, neboť to, co nepotřebuji, jinak přijde nazmar. Existuje indické přísloví, které říká: Proč si něco schovávat, když mám souseda, který to potřebuje?“

Fr. Pedro tvrdí, že chudobu lze překonat tím, že budeme napodobovat Ježíše Krista.

„Dnes mohu říci, že chudobu lze překonat. Je možné vrátit chudým jejich důstojnost Božích dětí. Žijí mezi chudými lidmi, lidmi potýkajícími se s extrémní chudobou, a s důstojností, vírou a soucitem se z této chudoby pozvedáme,“ řekl.

Příběh otce Pedra

Pedro Pablo Opeka se narodil roku 1948 v Buenos Aires v Argentině. Jeho rodiče, Luis a Maria Opeka Marolt, slovinští přistěhovalci, přišli do země v lednu 1948 poté, co utekli ze Slovinska před komunismem.

Ve věku 18 let vstoupil do semináře Misijní kongregace sv. Vincence z Pauly v argentinském San Miguel. O dva roky později odjel do Evropy studovat filosofii ve Slovinsku a teologii ve Francii. Poté strávil dva roky jako misionář na Madagaskaru.

V roce 1975 byl v lujánské bazilice vysvěcen na kněze a roku 1976 se vrátil na Madagaskar, kde působí dodnes.

Při pohledu na zoufalou chudobu v hlavním městě Antananarivo, zejména na skládky, kde lidé žijí v lepenkových krabicích a děti bojují s prasaty o potravu, se rozhodl dělat něco pro chudé.

V roce 1990 založil humanitární sdružení Akamasoa, což znamená „dobří přátelé“, které pomáhá lidem v nouzi.

S pomocí zahraničních organizací i úsilí madagaskarského lidu založil malé vesnice, školy, potravinové banky, malé podniky, a dokonce i nemocnice.

Dnes je pět vesnic, které založil, domovem více než 17 tisíc lidí, z nichž 60 procent tvoří děti mladší 15 let. Přibližně 9500 dětí navštěvuje jeho školy a humanitární sdružení poskytuje zaměstnání pro více než 3500 lidí.

Zhruba 300 tisícům lidí se dostalo od sdružení pomoci či podpory.

Otec Pedro byl několikrát navržen na Nobelovu cenu míru a v Evropě obdržel mnohá ocenění včetně Ceny kardinála Van Thuana za rozvoj a solidaritu, kterou mu Vatikán udělil v roce 2008.

Vydáno: 23.06.2011 21:59, Zdroj: Catholic News Agency

ČERVENEC A SRPEN 2011 - SLAVNOSTI A SVÁTKY

01. července: Slavnost Nejsvětější srdce Ježíšovo

05. července: Slavnost sv. Cyril a Metoděje

11. července: sv. Benedikt

23. července: sv. Brigita

25. července: sv. Jakub starší

06. srpna: Proměnění Páně

09. srpna: sv. Terezie Benedikta od Kříže

10. srpna: sv. Vavřinec

15. srpna: Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

24. srpna: sv. Bartoloměj

ČTVRTKY V KLUBU DCB - o prázdninách nebudou.

SETKÁVÁNÍ NAD TÉMATY - o prázdninách nebude.

Učitel si o prázdninách přivydělává jako výčepní v jedné z hospod:
„Chlapi, jestli mi budete do toho čepování kecat, tak vás rozsadím.“

“Co ses dneska naučil ve fyzice, Honzíku?”

“Že věci se teplem roztahují a zimou stahují.”

“A můžeš uvést nějaký příklad?”

“Jistě, třeba prázdniny – v létě jsou delší a v zimě kratší ..”

REDAKCE MARTINOVIN VÁM VŠEM PŘEJE POŽEHNANÉ PRAZDNINY!

POŘAD BOHOSLUŽEB V ŘEPSKÉ FARNOSTI - o velkých prázdninách

KOSTEL SV. RODINY

NEDĚLE – 9⁰⁰

Pondělí – 16⁰⁰

Úterý – 6⁰⁰

Středa – 16⁰⁰

Čtvrtek – 6⁰⁰

Pátek – 18⁰⁰

Sobota – 18⁰⁰ (*s nedělní platností...*) mše spojená s nešporami

KOSTEL SV. MARTINA

NEDĚLE – 7⁴⁵

vydává:

Ř.k. farnost u kostela sv. Martina v Řepích, Galandova 1199, 163 00, Praha 6

redakce:

Mgr. David Žofák, MUDr. Marie Svatošová náklad: 170 - 200 ks, náklady na tisk: 5 Kč

uzávěrka:

do středy posledního týdne v měsíci (zašlete na: farnostrepy@tiscali.cz nebo předejte pas.as.D. Žofákovi osobně)

kontakty:

o.Daniel: 603 475 056; as. David: 603 894 989, 235 302 058, david.zofak@tiscali.cz; <http://farnostrepy.klenot.cz>